

La vida de les terres mortes

Núria Bendicho Giró | Cedida

Núria Bendicho Giró (Barcelona, 1995) ha protagonitzat un debut molt sòlid amb *Terres mortes*, finalista del premi Anagrama de narrativa i una novel·la curiosa i especial, dotada d'una particular solidesa.

És el que podríem dir un drama rural, narrat amb una prosa rica, contundent, gens dona a les concessions toves que posa en solfa tot el que la vida solitària del camp pot representar a l'hora de fer forat en les passions i en les relacions humanes, portant-les als extrems més delirants.

L'autora no regateja gens a l'hora de mostrar-nos escenes escabroses, quasi esperpèntiques i uns personatges que es mouen a cavall d'una animalitat radical, desesperada, atàvica i ancestral i una tradició que els marca amb una ferotgia gens complaent.

Només arrencar hi ha un assassinat i el mort no cap dins la caixa. La proposta d'un dels germans és serrar-li les cames per tal de poder encabir-lo, però no se'n surten i decideixen trencar-les a cops de martell. Aquesta seria la línia que marca el perfil íntim la història. Però no s'ha de pensar que tot es gratuït, ans al contrari. Núria Bendicho treballa els instints amb un pols que no tremola, amb una fredor quasi quirúrgica i amb una habilitat i una precisió sorprenents.

Una prosa compacta, construïda a base de veus coral a quina més radical. La sordidesa dels universos rurals portada a la mínima (o a la màxima) expressió. Personatges rudes, feréstecs, poc donats a les concessions o a les actuacions ?políticament correcte?. L'ànima ancestral s'imposa i marca fets, pensaments i actuacions sense que això impliqui en cap moment que la història pugui entrar en camins plàcids o complaents.

Víctimes, botxins i un fresc espectacular de la condició humana. Tragèdia i malastruga en estat pur, portat sempre als extrems, a la radicalitat. I sembla que el fat sigui qui marca els destins, qui s'ensenyoreix de passats, presents i futurs sense que res ni ningú pugui fer res per evitar-ho o, com a mínim, per mitigar-ho.

Les terres mortes guien i condueixen els passos de la gent que les habita, dels personatges que les transiten i tot acaba sent un cúmul d'obsessions, de singularitats fatals que s'acaben imposant a les personalitats individuals i marquen en certa manera el batec del territori, com si en realitat fons un ens superior capaç de dirigir vida i hisenda de la gent que no es pot allunyar del seu influx.

Tot la seva joventut, la Núria Bendicho es presenta com una narradora sòlida i dura com aquesta terra que retrata. Domina a la perfecció el llenguatge, els girs i, sobretot, té una força narrativa que sorprèn, que es va convertint en una barrinadora que fa forat i acaba deixant pòsit. És hàbil, talentosa i sap burxar pels racons de l'ànima amb aquesta història descarnada i amarga.

Terres mortes és una novel·la fosca, tèrbola, física i psicològica a la vegada, que burxa idees i desmunta tòpics, que es construeix a base de pertorbacions solitàries, de treball i, sobretot, de solitud mal entesa i pitjor digerida i amb la mort convertida en un invisible i grandiloqüent fil conductor.